

Polku talvien pelastamiseen

VAIKUTA POLITIIKKAAN

Jotta talvet voidaan pelastaa, koko yhteiskuntaa täytyy muuttaa. Käytä äänioikeuttasi ja äänestä vain ehdokkaita, jotka pitävät ympäristömme puolta. Kerro, että he menettävät äänesi, elleivät aja riittävän kunnianhimoista ilmastopolitiikkaa.

OLE ÄÄNESSÄ

Puhu ilmastomuutoksesta ystäville, perheellesi ja työtovereillesi sekä sosiaalisen median verkostoissasi. Ilmastoaktivismia ei ole ilman aktiiveja.

OPISEKELE

Lue ilmastomuutoksesta netistä, kirjoista sekä luotettavista tiedotusvälineistä ja kerro oppimastasi muille.

ELÄ YKSINKERTAISEMMIN

Vähennä kulutustasi, älä osta mitään turhaa, käytä tavaroita uudelleen ja pidempään sekä kierrätä se mitä et enää tarvitse.

SYÖ ILMASTOYSTÄVÄLLISESTI

Syö kasvispainotteisesti ja vältä eläinperäisiä tuotteita, älä heitä ruokaa roskeen ja suosi vastuullisesti tuotettuja elintarvikkeita.

MATKUSTA FIKSUMMIN

Matkusta lähelle, suosi joukkoliikennettä, valitse juna lentämisen sijaan ja jos lennät ole kohteessa kerralla pidempään.

ÄÄNESTÄ LOMPAKOLLASI

Suosi yrityksiä, joiden tuotteet ja toimintatavat ovat ympäristöystävällisiä ja joille ympäristöstä huolehtiminen on etusijalla.

Sini Pyy: Äänessä oleminen vaatii rohkeutta

Sini Pyy on Protect Our Winters -järjestön yhteisömanageri ja kelkkahiihtäjä, joka uskaltaa koko ajan paremmin puolustaa itselleen tärkeitä asioita myös julkisesti.

Ilmastomuutoksesta puhuminen ei ole aktivisteillekaan aina niin helppoa, kuin se ehkä ulospäin saat-
taa vaikuttaa. Painin itse vuosia aja-
tuksen kanssa, voinko tai kehtaanko
urheilijana puhua ilmastoteemoista,
koska en täytä täydellisesti ideaaleja,
joita asetamme kestäväälle elämän-
tavalle.

Perheeni arkeen on kuulunut
esimerkiksi metsästyks, kalastus ja
metsätyöt, ja autolla on ajettu reip-
paasti niin arjessa kuin lomillakin.
Urheilijana olen lentänyt paljon, ja
esimerkiksi varustehankinnat ovat
pakollisia kilpaillessani maailman
parhaita vastaan.

Mikä minä olen siis puhumaan
kestävästä elämäntavasta, kun oma-
kin matkani on vasta alussa, ja kun
ilmastoteemoista keskustelu jännit-
tää jopa oman perheen kesken?

Aloittaessani työskentelyn Pro-
tect Our Winters -järjestössä lisään-
tyi rohkeus ottaa kantaa, mutta to-
tuuden nimissä on sanottava, että
vielä vuosi myöhemmin epävar-
muus on edelleen läsnä. Äänessä
oleminen vaatii rohkeutta asettua
alttiiksi kritiikille ja vastareaktioille,
mikä voi hidastaa monia ryhtymästä
toimeen, itseni mukaan lukien.

Historiamme suuria edistysaske-
leita esimerkiksi naisten oikeuksissa
tai seksuaalivähemmistöjen oikeu-
den edistämisessä ei olisi kuitenkaan
saatu aikaan hiljaisuudella, vaan ne

ovat vaatineet yksittäisten ihmisten
rohkeutta korottaa ääntään vallit-
sevia rakenteita vastaan. Näistä
rohkeista yksilöistä on vähitellen
kehittynyt joukkoja, ja lopulta kan-
sanliikkeitä, joiden toiminnalla on
ollut historialliset vaikutukset. Moni
edistysaskel on alkanut ruohonjuu-
ritasolta – sieltä, missä ilmastotyö-
takin nyt tehdään voimakkaasti, ja
aloittajina on ollut aivan tavallisia
ihmisiä, sellaisia kuin sinä ja minä.

Talvien suojelu tarkoittaa paitsi
luonnon ja ympäristön myös mei-
dän ihmisten suojelua. Jos nyt arjen
kestävyyteot tuntuvat hankalilta,
voi vain kuvitella, miltä esimerkiksi
2–3 asteen lämpenemisen vaativat
muutokset elämäntapaan ja yhteis-
kuntiin tulevat tuomaan mukanaan.

Me ihmisinä emme voi yksin
peruuttaa näitä vaikutuksia, mutta
voimme kehittää elämäntapaamme,
käyttää ääntämme ja kannustaa
myös muita mukaan. Näin vaalike-
väänä suurena vaikuttamisen muo-
tona korostetaan äänestämistä, mut-
ta äänestämisen lisäksi vaikuttaa voi
myös olemalla äänessä – perheessä,
työpaikalla tai sosiaalisessa medias-
sa. Kaikki historian suuret edistysas-
keleet ovat ihmisten aikaansaamia,
ja vahva kansalaisaktiivisuus kantaa
viestin myös päättäjille, sillä poliit-
tikot tekevät juuri sellaista ilmasto-
politiikkaa, mitä heiltä vaaditaan.

Yksi tapa tuoda äänensä kuulu-
viin, on osallistua Luontomarssille,
joka järjestetään myös Äkäslompo-
lossa lauantaina 18. maaliskuuta.
Marssitaan yhdessä puhtaan, hyvin-
voivan luonnon puolesta ja tuodaan
äänemme kuuluviin!

Äkäslompololainen Keijo Taskinen on riistabiologi, joka kirjoittaa, valokuvaa ja pyrkii katselemaan maailmaa eläinten, toislaisten ystäviemme, silmin. Hetkiä Keijon matkassa -sarja ilmestyy kevään jokaisessa Kuukkelissa.

Huolenkantaja

Kunni esittäytyä: mie olen Huolenkantaja. Olhaan Keijon
kanssa mielikuvituskamraatteja. Keide on... No, sellane
laiskanpulskea jalli.

Molen toista maata: kulkureitten sukua, kulkija laajan
Lapinmaan. Aina tulossa jostaki ja menossa jonnekki.
Ei niin kaukasta kairankolkkaa tai salhaista saivaa, etten
sinne olis osannu.

Keijo kulkee varpaat maassa ja pää pilvissä. Mie kannan
Maaemon murheita, syntymättömien suruja. Ilmaston-
muutos, kuues sukupuuttoaalto, luonnon köyhtyminen,
elläinten tuskat... Minun kuorma, son raskas.

Mie murehin lemmikkejä, joista ei huolehita. Mie suren
niitä miljoonaa elläintä, jotka vaphaana kulkevat katit
tappavat meän maassa joka kuukausi. Mie se hautaan
peilikuvhiin törmäheet siivekhäät, joita on vuos vuojelta
enempi. Muoti on kallista: kovimman hinnan, henken-
sä, nykyisestä lasirakentamisvimmasta maksaa ilmojen
valtihaat.

Mie ymmärrän elläinten puhetta, elheitä ja ilhmeitä.
Ihmiset, net on vaikeita. Eivät huoli huomisesta, elävät
Ellun kanoina ikhän ko maailma olis rajaton. Mutta jopa
tullee toinen ääni kelhon, jos niitten kotimaastoja uhathan.
Sillon löytävät sisäsen luonnonsuojelijansa; pykkäävät kan-
sanliikkeitä ja tehtailevat valituksia.

Miten net ei tajua, että menet sie luonnossa mihin vain,
olet aina jonku takapihalla? Ja ossaa ellää sen mukhaan.

Just nyt murehin sitä, etteivät ees näe mettää puilta.
Raativat mettänhoiosta, vaikka viljelevät puupeltoja. Meän
mettistä on 93 % talouskäytössä; mettätyypeistä (lajien
kosisjoista) uhanalaisia on kolme neljäsossaa.

Tämä näkky: Joka yheksäs meän laji on uhanalainen.
Kolmasosa niistä assuu mettissä. Kaikkiihan 833 lajia on
vaarassa kaota puutalouen takia! Hömötintikki vähenee
sitä tahtia, että on kohta yhettömissä.

Ja tämä petäjäinen kansa kehhuu olevansa mettäläisiä!
Onneksi muutostuulet puhaltellee.

No, sainpa sanotuksi tuntoja tuimiam. Siis kevyempää
kerrontaa:

Keide kulkee useasti minun matkassa, tulhan hyvin
juthun. Se ruukaa asettua aloilhen ja vartoa. Pitkhän.
Kelluu kuulemma elämänvrrassa. Tärkeä taito sinällänsä;
paikalhan näkkee eniten. Met olhan yhdessä koettu rutosti.

Kerran kevhäälä seku vain makkoilthin Kukaksen hui-
pula. Päivä meni ja tuli, oli niin soma kuin olla ossaa.
Äkisti Hangaskurun huiteilta kajahti karnea naukasu.
Tuli hiljasta. Kulu puoli tiimaa. Sitten alko mahoton mo-
uruaminen Lumikurun suunnasta. Rohki hurjalta kuulosti!
Lemmenkipeä ilves se siellä tassutteli mettänrajassa ja
kurkkulaulo elämän tuskassa.

Yhesti hiihethin Moloslehon Porokämpälle murkukelis-
sä. Sivakankärjet näky, siinäpä se. Taijethin siinä pyöräh-
täkki: kulethin tuulikompassilla ja alamaissa oli tyventä.
Silmänurkassa näky jotaki: musta piste pomppi vierellä.
Kiihytti vauhtia. Portimo! Häntä oli pystössä, viesti selvä:
”völjyyn hopotihop”! Met kiihyttimä vauhtia, seurasimma
johtajaa ja ykksaks suksithin kämphän pahki. Neiti Kärppä
kurkisti nurkan takkaa ja iski silmää. Soli semmonen flirtti!
Tehthin piishin valkea, syöpästiin ja pistethin maate.
Tuijotelthin tulhen; vaivuthin unholhan.

P.S. Lauantaina 18.3. järjestethän valtakunnallinen luon-
tomarssi. Äkäslompolossa startathan yheltä Lompolontien
P-paikalta, vastapäätä Rouhetta. Mie lähen matkhan, lähe
sieki!

*Kirjailija ja toimittaja Kari Kaulanen on syntyjään
Äkäslompolosta. Hänen käsialaansa ovat muun
muassa Kuuramäki-trilogia ja Riemuliiterin historiik-
ki. Kaulanen on myös yksi Kuukkelin aikaisemmista
omistajista ja päätoimittajista. Mie ja matkailu -sarja
ilmestyy jokaisessa kevään Kuukkelissa.*

Äkäsmylly

Solijännä paikka, ko Äkäsmyllyn
lunkat aukasthiin ensimmäisen ker-
ran. Ja niin se vain päälíkivi alko
pyörimhään. **Raimo Ristimella**
pisti vielä varmuuevksi karvalak-
kinsa sen päälle, ja seki pyöri.

Ko olthiin varmoja, että myllyn
tekniikka toimii, alethiin pystöt-
hään rakenusta sen ympärille.

Ko siihen tarkotetut hirret olit
lanssissa Tiuramatalassa, tar-
vithiin rattoria ja rattorimiestä.
Siihen homhaan pestathiin **Kan-
gosjärven Tauno**, joka oli kuulusa
rauhaisuuesthaan.

Mie olin Taunola kaverinna
hirsitten kuljetuksessa. Matkaa
jonkulaista mettätietä pitkin oli
muutama kilometri. Tietä oli
kuitenki sen verran aurattu, että
Taunon vanha Nuffielltti pääsi

kulkemhaan.

Kovin isoja kuormiamet emmä
uskaltanheet tehdä etenkheen sen
jälkhin, ko rattori alko kesken
matkan keittämhään.

Hermostuko Tauno? Ei tie-
tenkhään. Se tuli alas rattorista,
kääri sätkän, sytytti sen ja aukasi
syylärin korkin. Sitte se alko lait-
haan lunta syylärhiin kouralisen
kerralansa ja sano rauhalisheen
tyyhliinsä: ”Kyllä se lähtee, ko
hinthoinsa tulee”.

Mie seurasin jännässä, että mi-
ten käypi. Ja lähtihän se lopulta.

Rakenustyö eisty kuitenkin
hithaasti. Ko päivät lyhenit, aa-
munuotiollla istumiset pitenit,
ko eihän pimeässä nähny tehdä
mithään.

Yhtenä aamuna, ko met me-

nimä työmaale, siellä papatti
keneraattori ja loistit kirkhaat
valot. Mettähallituksen terävässä
päässä oli päätetty panna vauhtia
rakentamisheen ja määrätty **Hei-
kuraisen Arvi** Pellosta työmaan
pomoksi.

Sitte alkoki tapahtuun. Myl-
lypirtti rakenethiin sammaa
vauhtia ja tammikuussa 1977
vietethiin Äkäsmyllyn juhlalasia
avajaisia.

Mie jatkoin vielä **Tolosen Ah-
tin** kaverinna. Met siiryimä jon-
nekki Äkäskeron suunale. Mie
olen hyvä eksymhään tutussaki
maastossa, niin että enemäksheen
mie en tieny ythhään, missä met
olima, istuin vain kelkan kyytissä
Ahtin takana. Onneksi Ahti tiesi.

Son kyllä ihme, että mie en